

Arrest

nr. 193 781 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. MORJANE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 oktober 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 oktober 2016 wordt verzoeker gehoord en op basis van een onderzoek van vingerafdrukken wordt vastgesteld dat de Tsjechische diplomatieke post te Jordanië aan verzoeker een visum heeft toegekend.

1.3. Verweerder verzoekt de Tsjechische autoriteiten op 27 oktober 2016 om, gelet op artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een

staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), verzoeker over te nemen.

1.4. Bij schrijven van 9 december 2016 willigen de Tsjechische autoriteiten het overnameverzoek in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 25 januari 2017 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [S.]

voornaam : [M. R M]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Onbepaald

Alias: [S., M.]; [S. M. R. M.]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Tsjechië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, van Onbepaalde nationaliteit die van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 26.09.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 17.10.2016 asiel in België. Hij was in het bezit van zijn origineel paspoort met nummer [...] (afgegeven op 06.01.2011 en geldig tot 05.01.2016) en zijn originele identiteitskaart met nummer [...] (afgegeven op 23.04.2012). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat er aan betrokkene een visum in Tsjechische vertegenwoordiging werd afgeleverd door de Tsjechische ambassade te Amman (JOR). Dit visum was geldig voor een verblijf van 7 dagen met geldigheidsperiode van 31.08.2016 tot 21.09.2016 en het betrof een visum voor Kort Verblijf (Type C).

Op 20.10.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin bevestigde hij het feit dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd bij de Tsjechische ambassade te Amman (JOR) in het kader van het verkrijgen van een visum in Tsjechische vertegenwoordiging. Hij verklaarde dat dit visum aan hem werd afgeleverd op basis van een vals paspoort en dus niet op grond van het door betrokkene voorgelegde paspoort tijdens zijn gehoor in België dat tevens verlopen is. Met betrekking tot zijn concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene op 17.03.2016 vertrokken te zijn vanuit Ariha op Palestijns Grondgebied en stelde hij eerst per bus naar Jordanië te zijn gereisd waar hij tot 02.09.2016 bij zijn werknemer te Amman (JOR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig en met gebruik van het aan hem in Tsjechische vertegenwoordiging afgeleverde visum naar Tsjechië met een transit via Kiev (UKR). Het feit dat betrokkene met gebruik van het aan hem in Tsjechische vertegenwoordiging afgeleverde visum naar Tsjechië en het grondgebied van de lidstaten reisde kon echter niet verder geverifieerd worden aan de hand van het desbepreffende paspoort van betrokkene, het visum of eventuele binnenkomst – en vertrekstempels vermits betrokkene deze niet kon voorleggen op het moment van zijn gehoor in België. Hij verklaarde hieromtrent dat dit paspoort door de smokkelaar in beslag werd genomen na aankomst in Brussel (BE). Betrokkene verklaarde na aankomst te Praag (CZ) meteen per vliegtuig te zijn doorgereisd naar België. Hij stelde op 02.09.2016 gearriveerd te zijn te Brussel (BE) en vroeg asiel in België op 17.10.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij op aanraden van vrienden van hem die reeds in België verblijven asiel vroeg in België en hij verklaarde dat zij hem vertelden dat België het beste land is waar Palestijnen bescherming kunnen krijgen. Met betrekking tot een overdracht naar Tsjechië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij slecht werd behandeld op de Tsjechisch luchthaven en dat België zijn bedoelde eindbestemming was. Hij verklaarde dan ook in België te willen leven. Betreffende zijn slechte

behandeling op de luchthaven in Tsjechië verklaarde betrokkene dat hij een dispuut had met de politie waardoor hij gefouilleerd werd en zijn handen op zijn rug werden vastgebonden.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 28.10.2016 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Tsjechische instanties die op 09.12.2016 instemden met dit verzoek voor overname op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij op aanraden van vrienden die reeds in België verblijven besloot om in België asiel te vragen. Daarnaast stelde hij ook in België te willen leven in plaats van te worden overgedragen aan Tsjechië in het kader van Verordening 604/2013. We merken desbetreffend op dat bovenstaande verklaringen volledig te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We wensen hierbij ook nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene stelde verder ook dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij van vrienden hoorde dat België het beste land is waar Palestijnen bescherming kunnen krijgen. Hieromtrent benadrukken we dat Tsjechië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Tsjechië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Tsjechië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen

inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Dit impliceert daarbij ook dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat betrokkene in Tsjechië niet de nodige bescherming zal verkrijgen indien de Tsjechische instanties in het kader van bovenstaande internationale regelgeving beslissen dat betrokkene voldoet aan de in deze regelgeving voorziene voorwaarden.

Het feit dat de Tsjechische instanties op 09.12.2016 op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek tot overname betekent ook dat de betrokkene, na overdracht aan Tsjechië, bij de bevoegde instanties een asielaanvraag zal kunnen indienen indien hij dat wenst. De Tsjechische instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Tsjechië en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We benadrukken verder ook dat we niet in kennis zijn van concrete elementen betreffende de asielprocedure of opvangvoorzieningen in Tsjechië waaruit zou kunnen worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Tsjechië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Tsjechië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde desbetreffend echter wel dat hij slecht werd behandeld na aankomst op de luchthaven in Tsjechië en stelde dat hij een dispuut had met de Tsjechische politie waardoor hij gefouilleerd werd en zijn handen op zijn rug werden vastgehouden. We wensen hieromtrent vooreerst op te merken dat betrokkene de omstandigheden van deze feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de feiten staven. Hij verklaart enkel dat hij een dispuut had met de Tsjechische politie maar doet geen verdere verklaringen over de concrete omstandigheden van dit dispuut. We benadrukken dan ook dat het loutere feit dat betrokkene gefouilleerd werd en vastgebonden door de Tsjechische politie niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenvermelde feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, merken we op dat binnen een bepaalde context het gebruik van dwang gerechtvaardigd kan zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Tsjechische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Tsjechische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We wijzen er verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Tsjechië die zouden wijzen op een blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tot slot benadrukken we dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Tsjechië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Tsjechië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Tevens zullen de Tsjechische autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Tsjechische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Tsjechische autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 17 van de verordening nr. 604/2013, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, van de bepalingen van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van de bepalingen van de richtlijn 2013/32/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de bepalingen van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG) en van de bepalingen van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/33/EU).

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“1. [P]rincipes

Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »;

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat;

Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.;

Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen [EHRM, Soering c. R.-U., par. 82];

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht: « dans les affaires ou un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé a une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement a l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux Overwegende dat aangaande de bewijslast m.b.t. het risico zoals bedoeld in artikel 3 EVRM, kunnen volgende principes worden gededuceerd uit de vaste rechtspraak van het EHRM:

«128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire a un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur (ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, §37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-H). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise a exécution, il serait exposé a

un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet. 130.

130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal précité, §§ 99-100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, §54,5juillet2005, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no35865/03, §§65-66,2ofévrier2005). En même temps, elle a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (Vilvarajah et autres précité, § 111, et Fatgan Kataniet autres c. Allemagne (déc.), no 67679/01,31 mai2001) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (Mamatkoulov et Askarov précité, § 73, et Müslim précité, § 68) [CEDH, SAADI c. Italie, op cit., §128-131].

Teneinde de effectiviteit van artikel 3 EVRM te garanderen, hanteert het EHRM uitzonderlijk een lagere bewijslast: « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements. la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe 2 CEDH, SAADI c. Italië, op cit., §128-131. 4 précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé » [CEDH, SAADI c. Italie, op cit., §132];

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie [Hof van Justitie van de Europese Unie, Zaak N.S. t. Secretary of State for the Home Department (C411/10), 21 december 2011] de redenering van het EHRM onlangs heeft bevestigd:

"80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het E.V.R.M..

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/3,2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/2, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

94 Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. ” [Hof van Justitie, 21 december 2011, C-411-10]

Dat recents in het arrest Tarakhel t. Zwitserland het EHRM stelde dat:

« 93. La Cour rappelle que, selon sa jurisprudence constante, l'expulsion d'un demandeur d'asile par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Saadi c. Italië [GC], no 37201/06, § 152, CEDH 2008; M.5.5., précité, § 365; Soering c. Royaume-Uni, 7 juillet 1989, §§90-91, série A no 161; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 103, série A no 125; H.L.R. c. France, 29 avril 1997, §34, Recueil 1997-III; Jabari c. Turquie, no 40035/98, §38, CEDH 2000-VIII; Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, CEDH 2007-I).

94. La Cour a dit a de nombreuses reprises que, pour tombersous le coup de l'interdiction contenue a l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'age et de l'état de santé de la victime (voir, notamment, Kudta c. Pologne [GC], no 30210/96, § 91, CEDH 2000-XI; M.5.5., précité, § 219).

95. La Cour a également considéré que l'article 3 ne saurait être interprété comme obligeant les Hautes Parties contractantes a garantir un droit au logement a toute personne relevant de leur juridiction (Chapman c. Royaume-Uni [GC], no 27238/95, § 99, CEDH 2001-I). Il ne saurait non plus être tiré de l'article 3 un devoir général de fournir aux réfugiés une assistance financière pour que ceux-ci puissent maintenir un certain niveau de vie (Müslim c. Turquie, no 53566/99, §85, 26 avril 2005; M.5.5., précité, §249).

96. Dans l'arrêt M.S.S. (§ 250), la Cour a cependant estimé que la question a trancher dans l'affaire en question ne se posait pas en ces termes. A la différence de la situation dans l'affaire Müslim (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation defournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis faisait partie du droit positifet pesait sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transposait le droit de l'Union européenne, a savoir la directive Accueil. Ce que le requérant reprochait aux autorités grecques dans cette affaire, c'était l'impossibilité dans laquelle il s'était trouvé, de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir a ses besoins essentiels.

97. Dans ce même arrêt (§ 251), la Cour a accordé un poids important au statut du requérant, qui était demandeur d'asile et appartenait de cefait a un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable, ayant besoin d'une protection spéciale, et a noté que ce besoin d'une protection spéciale faisait l'objet d'un large consensus a l'échelle internationale et européenne, comme cela ressortait de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

98. Toujours dans M.S.S. (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l'angle de l'article3, la Cour a rappelé qu'elle n'avait pas exclu «la possibilité que la responsabilité de l'État [fut] engagée [sous l'angle de l'article3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté a l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque a ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, (déc.), no 45603/05, 18juin 2009).

99. Concernant plus particulièrement les mineurs, la Cour a établi qu'il convenait de garder a l'esprit que la situation d'extrême vulnérabilité de l'enfant était déterminante et prédominait sur la qualité d'étranger en séjour illégal (Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c. Belgique, no 13178/03, § 55, CEDH2006-XI;Popovc. France, nos 39472/07 et 39474/07, §91, 19 janvier 2012). En effet, les enfants ont des besoins spécifiques dus notamment à leur âge et à leur dépendance mais aussi à leur statut de

demandeur d'asile. La Cour a rappelé d'ailleurs que la Convention relative aux droits de l'enfant incite les États à prendre les mesures appropriées pour qu'un enfant qui cherche à obtenir le statut de réfugié bénéficie de la protection et de l'assistance humanitaire, qu'il soit seul ou accompagné de ses parents (voir dans ce sens Popov, précité, § 91). » [CEDH, Tarahkel c. Suisse, 04/11/2014, requête n° 29217/12]

Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoekster het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat in casu Tsjechië;

Overwegende dat artikel 13 E.V.R.M. immers stelt dat "een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

2. Toepassing in onderhavig geval

Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het E.V.R.M., verzoeker, op basis van algemene informatie het begin van bewijs wenst bij te brengen dat er een risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan onterende behandeling in Tsjechië;

Dat verzoeker meent dat hij het voorwerp uitmaakt van een overdracht naar Tsjechië in het kader van de Dublin Verordening;

Dat verzoeker eigen persoonlijke elementen kon geven aan verwerende partij toen hij werd gehoord;

Dat verzoeker op basis van de in huidig verzoekschrift aangehaalde documenten, dan wel op basis van de in huidig verzoekschrift aangehaalde overwegingen, voldoende naar recht aantoonde dat hij behoort tot een kwetsbare groep, zijnde asielzoekers die op basis van een terugnameakkoord worden overgedragen in het kader van de Dublin Verordening en dat die kwetsbare groep naar Tsjechië op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van onmenselijke, dan wel onterende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.;

Dat blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij niet heeft onderzocht of de actuele situatie van verzoekers in Tsjechië strijdig is of niet met artikel 3 EVRM;

Dat verwerende partij louter verwijst naar het feit dat Tsjechië deel uitmaakt van de Europese Unie en de Europese verdragen omtrent mensenrechten heeft ondertekend;

Dat dit op zich (gezien de situatie dat hieronder wordt uiteengezet) een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook artikel 3 EVRM (procedureel luik);

Dat de RVV in een gelijkaardig dossier de beslissing heeft vernietigd omwille van het afwezigheid van een grondig en minutieus onderzoek van de grief onder artikel 3 EVRM; (arrest n° 179008 van 6.12.2016 hiervoor had de RVV de beslissing al geschorst in UDN)

a) Zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsplicht

Dat blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij de bestreden beslissing enkel baseert op theoretische uiteenzettingen;

Dat niet blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat verwerende partij een grondig en minutieus onderzoek heeft gedaan van de grief van verzoeker;

Dit des te meer nu verzoeker heeft verklaard dat hij bij zijn transit werd mishandeld door de Tsjechische politie;

Dat ook blijkt uit informatie hieronder dat de situatie in Tsjechië omtrent asielzoekers problematisch is;

Dat dit werd vastgesteld door ECRE, UN Human Rights commissioner, and Organization for aid to refugees (OPU) in Czech Republic; (stuk 14 p. i) Dat deze serieuze organisaties zijn;

Dat verzoeker van Palestijnse origine meteen Palestijns paspoort een bijzonder profiel heeft; Dat dit blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en het administratief dossier;

Dat bijgevolg niet kan blijken uit enkel een theoretische uiteenzetting, namelijk dat Tsjechië een Europese lidstaat is, dat zij lid is van de raad van Europa enz... geen adequate en voldoende motivering is gezien de informatie zoals hieronder uiteengezet;

Dat op zijn minst een schending dient te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM; Dat verwerende partij de situatie in Tsjechië niet voldoende heeft onderzocht;

b) Eigen ervaring van verzoeker

Dat verzoeker bij zijn aankomst in de luchthaven werd mishandeld door de politie.;

Dat dit wordt bevestigd door algemene informatie; (stuk 15 p. 8-11)

c) behoren tot een kwetsbare groep

Er kan niet getwijfeld worden dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een Dublin overdracht naar Tsjechië; (zie 26 quater)

Verzoeker in zijn hoedanigheid van asielzoeker maakt deel uit van een kwetsbare groep;

Dat verzoeker van Palestijnse origine met een Palestijns paspoort Dat dit blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en het administratief dossier; Dat verzoeker hierdoor een bijzonder profiel heeft;

Dat het Europees Hof heeft in het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland benadrukt dat een asielzoeker op zich een kwetsbare persoon is:

"251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, Orsus et autres c. Croatie[GC], no 15766/03, 14 7, CEDH 2010...). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus d'échelle internationale et européenne comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive A ccueil de l'Union européenne."

Het rest verzoeker nu aan te tonen dat er een algemene praktijk bestaat van onterende behandelingen in Tsjechië tegenover asielzoekers in Tsjechië;

Uiteraard kan deze praktijk op basis van algemene rapporten worden aangetoond;

d) Systematische praktijk

Verzoeker wenst te benadrukken dat uit de algemene informatie blijkt dat in Tsjechië er geen sprake kan zijn van geïsoleerde of mineur schendingen van de hiervoor vermelde richtlijn, het gaat om veelvoudige schendingen waarvan ook schendingen van fundamentele rechten.

Bijgevolg bestaat er een risico tot schending van artikel 3 EVRM ingevolge van de verwijdering van verzoek naar Tsjechië.

De volgende tekortkomingen dienen te worden vastgesteld:

Betreffende de detentie van asielzoekers

- ECRE maakte de volgende vaststellingen :

- Zelfs in open centra's worden asielzoekers gedetineerd: "however a further reception centre in Zastavka [...] is now detaining refugees because of the current lack of room in the regular detention centers. " (stuk 4 p.1) [<http://www.ecre.org/refugees-being-treated-like-criminals-in-czech-detention-centres-by-martin-rozumek-executive-director-of-organization-for-aid-to-refugees-opu/>]

- De detentiecentra's zijn overbevolkt:

"The detention centre Bela-Jesova was originally planned for 260 people. Last week, they were housing more than 700 refugees[...]"(stuk 4 p. 1) [Ibidem]

Terwijl in 2015, er 1525 asielzoekers waren in Tsjechië. (stuk 5)

- De detentieomstandigheden zijn onterend en onmenselijk

"The detention conditions are terrible and in no-way comply with international standards and EU regulations" (stuk 4 p.2) [Ibidem]

Er wordt nog gesteld dat de detentieomstandigheden erger dan in de gevangenis zijn. (stuk 7p.2)

Dit wordt bevestigd door andere bronnen, (stuk 12) - (stuk 13 p. 14,15)

- Gedetineerde asielzoekers hebben geen toegang tot juridische bijstand.

"At the end of June, the government cancelled the funds for legal advice and legal representation for detained asylum seekers in breach of the existing EU Asylum procedures and Return Directives, as well as in breach of the Dublin III Regulation" (stuk 4 p. 2) [ibidem]

- "The nutritional standards are very poor on site" (stuk 4 p.2)

- "For these inhumane conditions the asylum seekers have to pay 7200 Czech koruna per person per month. A lot of refugees cannot raise this enormous amount of money and are issued with a debt note upon release. They have to hand over all of their money, with which they are going to pay the stay, and their mobile phones are also taken away." (stuk 4 p.2)- (Stuk 13 p. 12)

- De meerderheid van asielzoekers worden gedetineerd bij hun aankomst, (stuk 5)

- "we have prepared some steps reacting to various scenarios such as a large-scale immigration influx, the detention of a large number of immigrants and the like," In the first five months, the police detained 2500 of them" (stuk 8)

- Betreffende Chinese asielzoekers die werden gedetineerd in Tsjechië, werd gesteld dat de asielzoeker tot zes maanden duurt zelfs als deze gedetineerd zijn (stuk 11)

- De commissaris voor mensenrechten stelde dat Tsjechië automatisch asielzoekers onderwerpt aan een detentie van 40 dagen of langer. (stuk 12 p. 1-2,3) (stuk 13 p. 5) Ze worden naakt gefouilleerd om hun geld in beslag te nemen (stuk 12 p. 2-3) Hij stelt nog dat de gedetineerde geen recht/informatie hebben op gratis juridische bijstand, (stuk 12 p.2 - stuk 13 p. 7)

- Onterende en inadequate detentieomstadigheden volgen de UN commissaris voor mensenrechten. "These sharp increases together with reports of inadequate detention conditions prompted the UN High Commissioner for Human Rights to target the country for particular criticism. He said, "According to credible reports from various sources, the violations of the human rights of migrants are neither isolated nor coincidental, but systematic: they appear to be an integral part of a policy by the Czech Government designed to deter migrants and refugees from entering the country or staying there." (stuk 13)

- *In de onthaalfaciliteiten, worden penitentiaire agenten ingehuurd, (stuk 7 p.2) Deze zijn uiteindelijk detentiecentrums*
De onthaalomstandigheden in de open kampen zijn onmenselijk en ontierend volgens de directeur van de organisatie ter hulp van vluchtelingen, (stuk 7 p.2)
Dit wordt ook bevestigd door het globaldetention project van UNHCR (stuk 13 p. 13,17-18)
- *Serieuze organisaties hebben de detentieomstandigheden in Tsjechië veroordeeld. "Conditions in the detention facility have also been criticized by the Czech Public Defender of Rights, Anna Sabatova and by some ministers and nonprofit organizations. The Czech Republic has also been reprimanded over its approach to asylum-seekers by the UN High Commissioner for Human Rights. "(stuk 14 p. 1)*
- *In de 'New York times' worden de hierboven vaststellingen als volgt hernomen :*
 - *Migrants have been detained for 40 days, and in some cases up to 90 days.*
 - *The Czech Republic's own justice minister, Robert Pelikan, has described conditions at the detention centers as "worse than in a prison."*
 - *Migrants are "routinely strip-searched by the authorities looking to confiscate money."*
 - *Migrants are charged \$10 a day each to pay for their own detention, a practice described as "particularly reprehensible."*
 - *Though they are entitled under international law to challenge their detention in court, migrants do not receive information about free legal representation.*
 - *Anna Sabatova, the Czech ombudswoman, has said parents are treated in a "degrading way" in front of their children. And children are "traumatized" by the presence of armed officers.*
 - *Migrants have their cellphones confiscated, making it impossible for them to communicate with their families."*
- *Automatische detentie van asielzoekers : "Refugees face detention for up to 90 days, and are sometimes fined 250 CZK(10 USD) to finance their own detention, he said. Refugees have also reportedly been strip-searched on a regular basis and any money on their persons has been confiscated. In the first nine months of 2015, over 7,000 refugees were detained by the Czech government, most for 90 days." (stuk 17) p. 1*
- *Detentieomstandigheden zijn strijdig met artikel 3 EVRM zegt tsjechische ombudswoman. "the Ombudswoman said already at the beginning of last year that the conditions in the Běla-Jezova detention centre are so bad that they violate Article 3 of the Convention on Fundamental Human Rights and Freedoms -if you look at the living conditions and hygiene conditions." (stuk 18 p.1)*
- *gedetineerde Asielzoekers en vreemdelingen zijn niet geïnformeerd over hun rechten: "It also notes that people are not informed of their rights and do not know why they are being locked up in the first place." (stuk 19 p. 1)*
- *Deze informatie over detentie van vreemdelingen en asielzoekers wordt ook officieel bevestigd door de heer ZEID UN Human Rights commissaris. (stuk 20)*

Hieruit blijkt er een groot risico is dat asielzoekers worden gedetineerd in Tsjechië. Dat de detentieomstandigheden onmenselijk en ontierend zijn.

Dat de asielprocedure strijdig is met artikel 3 EVRM.

Betreffende de gewone asielprocedure

- *Zeer lage erkenningsgraad « Notons enfin que demander l'asile ne constitue pas la garantie de l'obtenir : au premier semestre de cette année, la République tchèque a effectivement accordé l'asile a 131 personnes et une protection subsidiaire et temporaire a 172 autres». (stuk 5) Terwijl in 2015, er 1525 asielzoekers waren in Tsjechië. (stuk 5)*
- *Het enkele feit dat een persoon die woont in een land alwaar er een militair conflict is, is geen voldoende reden voor het verlenen van politiek asiel. De asielzoeker is verplicht om een gegronde vrees van politieke vervolging te bewijzen, zei de Tsjechische President Milosz Zeman. (stuk 6) Dit is een zeer restrictieve interpretatie van het Vluchtelingenverdrag.*
De president zegt in dezelfde verklaring dat hij wil vermijden dat een nieuwe toevloed van asielzoekers naar Tsjechië zou toekomen.
Het land is dus hostiel aan nieuwe asielzoekers en de asielnormen worden niet gerespecteerd. De president blijkt een invloed te hebben op de beslissingen inzake asiel welke door een neutrale instantie moeten worden genomen.
- *In de onthaalfaciliteiten, worden penitentiaire agenten ingehuurd. (stuk7 p.2)*
De onthaalomstandigheden in de open kampen zijn onmenselijk en ontierend volgens de directeur van de organisatie ter hulp van vluchtelingen, (stuk 7 p.2)
- *Lange asielprocedures (stuk 8p.2)*
- *"The situation has been the same for many years: there are very few asylum applicants, in the past two years their number was the the lowest ever recorded in the Czech Republic," said Organization for Aid to Refugees (OPU) director Martin Rozumek. " (stuk 9)*

- *"The situation of most asylum applicants in the Czech Republic is unacceptable, said Rozumek, explaining that asylum seekers have to wait years for the Interior Ministry to process their applications. The ministry's decisions are often reversed by courts, and the process starts all over again."* (stuk 9)
- *De Tsjechische autoriteiten hebben asielzoekers beginnen te identificeren door nummers op hun armen te schrijven: "Czech authorities had been struggling to deal with the numbers of arrivals and had been drawing criticism for writing identity numbers in pen on the arms of hundreds who were intercepted and pulled off trains."*
- *A tweet by Andrew Stroehlein, Human Rights Watch's European media director, was shared more than 1,000 times."* (stuk 10)
Asielzoekers werden ook omheind met burgerspatrouilles (stuk 10)
- *De Tsjechische overheid probeert asielzoekers af te schrikken van de asielprocedure in Tsjechië* (stuk 11)
- *De vluchtelingenstatus zou aan Chinese onderdanen kunnen geweigerd worden omdat de Tsjechische autoriteiten dan bang zijn dat dit zou gelden als een officiële verklaring dat China de mensenrechten zou schenden, (stuk 11) Dat de behandeling van de asielverzoeker bijgevolg niet neutraal en evenredig is.*
- *Wanneer de president wordt gevraagd te reageren betreffende de beschuldigingen stelt hij dat hij moet reageren tegen Islamitische fundamentalisme. "Mr Hussein said: "The fact that people are being forced to pay for their own detention is particularly reprehensible,"*
"Many of these people are refugees who have suffered horrendously in their countries of origin as well as during their journey to the Czech Republic."
"International law is quite clear that immigration detention must be strictly a measure of last resort. "As for children, the UN Committee on the Rights of the Child has emphasized that detention of children on the sole basis of their migration status, or that of their parents, is a violation... and is not justifiable."
The president of the Czech Republic, Milos Zeman, has denied the accusations. A spokesman for Mr Zeman said: "The president has long warned of the threat of Islamic fundamentalism. He stands by his opinion and he will not change it under pressure from abroad," the Guardian reports. "' (stuk 12)
Dat wanneer de amalgaam automatisch wordt gedaan tussen asielzoekers en islamitische fundamentalisme, men zich ernstige vragen kan stellen betreffende de redenen voor detentie, opvangomstandigheden en de behandeling van de asielprocedure.
- *Het non refoulement beginsel wordt niet gerespecteerd door de Tsjechische autoriteiten en zeker niet in de luchthaven, alwaar verzoeker zal terechtkomen, (stuk 15 p. 8): "In the Prague Airport Transit Zone, without any internal control mechanism, the principle of non-refoulement is being breached."*
- *Tsjechië wil haar Europese quota's van asielzoekers niet accepteren* (stuk 23)
Dat deze bronnen informatie relateren uitgaande NGO's en bijgevolg neutraal zijn.
—> *risico op schending van artikel 6 van de Richtlijn 2013/32/EU (toegang tot de procedure)*
—> *risico tot schending van artikelen 17 en 18 van de richtlijn 2013/33/EU (bepalingen betreffende de materiele opvang)*
—> *risico op schending van de Richtlijn 2004/83 (inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming), schending van de Richtlijn 2013/32/EG (betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)) en meer bepaald artikel 10 (Vereisten voor de behandeling van verzoeken - grondig onderzoek van de aanvragen), artikel 12 (waarborgen voor asielzoekers), artikel 31 (Behandelingsprocedure) - artikel 18 van het Europees Handvest (recht op internationale bescherming)*
—> *risico op schending van richtlijn 2013/32/EG, meer bepaald 12 (Waarborgen voor verzoekers a) informatie over procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure - e) beslissing binnen een redelijk termijn - artikel 20 (Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in beroepsprocedures), en schending van artikel 18 (recht op asiel) en artikel 21 (Non-discriminatie) van het Europees Handvest*
—> *schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1, 4 en 6 van het Europees Handvest (Menselijke waardigheid, Verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, Recht op vrijheid en veiligheid)*
Geinstitutionaliseerde racisme en xenofobie
- *Zo stelt de president van Tsjechië dat asielzoekers de Sharia willen invoeren, dat zijn ziektes dragen en terroristen zijn; "'Islamophobic' statements*

The Czechs voted last month in a small minority against quotas to distribute asylum seekers across the European Union, putting them on collision course with EU partners.

Al-Hussein expressed alarm that the country's detention policy was accompanied by increasingly xenophobic public statements, including "Islamophobic" statements by President Milos Zeman and a public petition "Against Immigration" launched by his predecessor Vaclav Klaus.

Zeman rejected the criticism and his spokesman said: "The president has long warned of the threat of Islamic fundamentalism. He stands by his opinion, and he will not change it under pressure from abroad."

The Associated Press reported that Zeman has previously said that asylum-seekers might bring terrorism and infectious diseases and called for the deployment of the armed forces to protect the country's borders against them." (stuk 21)

- Wanneer de president wordt gevraagd te reageren betreffende de beschuldigingen stelt hij dat hij moet reageren tegen Islamitische fundamentalisme. "Mr Hussein said: "The fact that people are being forced to pay for their own detention is particularly reprehensible,"

"Many of these people are refugees who have suffered horrendously in their countries of origin as well as during their journey to the Czech Republic.

"International law is quite clear that immigration detention must be strictly a measure of last resort. "As for children, the UN Committee on the Rights of the Child has emphasized that detention of children on the sole basis of their migration status, or that of their parents, is a violation... and is not justifiable."

The president of the Czech Republic, Milos Zeman, has denied the accusations. A spokesman for Mr Zeman said: "The president has long warned of the threat of Islamic fundamentalism. He stands by his opinion and he will not change it under pressure from abroad," the Guardian reports." (stuk 12)

Dat wanneer de amalgaam automatisch wordt gedaan tussen asielzoekers en islamitische fundamentalisme, men zich ernstige vragen kan stellen betreffende de redenen voor detentie, opvangomstandigheden en de behandeling van de asielprocedure.

- Asielzoekers zijn het slachtoffer van dit racisme. Een asielcentrum werd aangevallen, "violent protests and a fire bomb attack against a refugee center rocked Prague over the weekend." (stuk 22 p.1)
- De president spreekt ook over een georganiseerde invasie van de vluchtelingen door de 'Moslimse Broeders uit Egypte' "In December 2015, Zeman called the refugee influx an "organized invasion" of Europe, and called on refugees to stay in their home countries to fight the Islamic State. And in January 2015, Zeman said that it is "practically impossible" to integrate Muslims into European society, and that the surge of refugees was planned and coordinated by the Muslim Brotherhood of Egypt in an effort to gain control of Europe. These comments have spurred violence against refugees in the Czech Republic, drawing condemnation from the Czech Prime Minister Bohuslav Sobotka." (stuk 17)
- De bevolking is ook sterk negatief ten aanzien van vreemdelingen, "if you look at the results of public opinion polls the vast majority of Czechs are still against migrants - I think the main reasons are the ones I just mentioned " "hey have in mind the results of polls - according to Eurobarometer 80 percent of Czechs are against refugees and according to another poll it is 70 percent - and politicians are very well aware of these numbers and they are afraid to say something different" (stuk 18 p. 2)
- De president wordt ook vergeleken met Trump. "The Czech 'Donald Trump' 71-year old Zeman was elected president in 2013. A former centre-left prime minister, Zeman 's outspoken views has drawn harsh criticism from human rights groups. At a butchers shop last week in Southern Moravia, Zeman said that refugees would pursue Sharia laws and ignore Czech rules. "Unfaithful women will be stoned, thieves' hands will be cut off and we will be deprived of the beauty of women because they will have to have their faces covered. I can imagine that in some cases this might be beneficial, though", he was quoted as saying. He also recommended arming citizens to help police the country's borders and turn back refugees. Jan Culik, senior lecturer in Czech Studies at the University of Glasgow, told this website, that "Zeman is the Czech Trump". The aging politician is popular among large swathes of the Czech population outside of Prague, said Culik. He said that Zeman had started out as a respectful economist some 25 years ago before entering politics. After becoming president, he began issuing some of his most controversial remarks. "A couple of days ago they organised an Islamophobic conference in the upper house of the Czech parliament. He [Zeman] is behaving absolutely outrageously", said Culik." (stuk 19 p. 2)

Op basis van de informatie uitgaande van deze verschillende rapporten blijkt duidelijk, dat de behandeling waaraan verzoeker zal worden onderworpen in Tsjechië strijdig is met artikel 3 van het

EVRM en artikel 4 van het Handvest en is strijdig met de bepalingen van de hiervoor vermelde richtlijnen.

Bijgevolg, maakt verwerende partij geen grondig onderzoek van het risico op schending van artikel 3 EVRM in de bestreden beslissing wanneer zij louter stelt dat Tsjechië een Europese lidstaat is;

Dat verwerende partij een analyse in specie van de bronnen (algemeen gekende feiten) diende te maken in overweging nemende het kwetsbaar profiel van verzoekster.

Bijgevolg, werd er geen grondig onderzoek van de grief conform artikelen 3 en 13 van het EVRM uitgevoerd door verwerende partij.

De risico's die werden uiteengezet (automatische detentie, ontorende onmenselijke behandeling, gebrek aan waarborgen, vermindering van de toegang tot kosteloze bijstand, onredelijk behandelingstermijn, risico op schending van nonrefoulement beginsel...) in combinatie met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij duiden erop dat Tsjechië haar internationale verplichten niet naleeft.

De bestreden beslissing is dienaangaande niet afdoende gemotiveerd.

De beginselen en wetsbepalingen hierboven vermeld werden geschonden.

e) Individuele waarborgen

Indien uw Raad, dan toch van mening gis dat de hierboven vermelde gebreken en schendingen niet zodanig grof zijn dat er sprake kan zijn van een systematische praktijk, voor de kwetsbare groep aan de welke verzoekster behoort, diende verwerende partij op zijn minst bijkomende waarborgen aan te vragen aan Tsjechië betreffende de aankomst van verzoeker en meer bepaald de waarborg dat hij niet zal worden gedetineerd;

Gezien het risico zoals hierboven uiteengezet, diende de verwerende partij toepassing te doen van het arrest TARAKHEL t. Suisse waarin het Europees Hof voor de Rechten van de mens liet gelden dat: «121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été , informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention. »

Op dezelfde wijze, moet worden vastgesteld date en verwijdering zonder de nodige individuele waarborgen te hebben verzocht bij de Tsjechië autoriteiten betreffende de opvang van verzoeker en de behandeling van zijn asielaanvraag, bestaat er een risico op schending van artikel 3 EVRM in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat de beslissing geen gewag maakt van enig onderzoek ten aanzien van de individuele garanties : opvang, geen detentie, behandeling van de asielaanvraag, ...;

Dat verwerende partij gezien de situatie met enige toewijding de situatie moest analyseren;

Dat gezien de problemen waarvan hierboven gewag wordt gemaakt, het vermoeden volgens de welke Tsjechië een partij is van het EVRM werd weerlegd en tegengesproken door het begin van bewijs zoals hierboven weergeven;

Verzoeker heeft voldoende naar recht aangetoond dat, indien hij wordt verwijderd naar Tsjechië, hij niet zal worden opgevangen in omstandigheden die niet verenigbaar zijn met artikel 3 EVRM;

Een schending van artikel 3 en 13 EVRM is bijgevolg voldoende aangetoond;”.

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen aanvoert dat wanneer hij wordt overgedragen aan de Tsjechische autoriteiten hij een reëel risico loopt in dat land te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat hij tevens een reëel risico loopt om, zonder dat zijn asielaanvraag deugdelijk werd onderzocht, te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst waar hij vreest te worden vervolgd of het slachtoffer te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een persoon in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de verordening nr. 604/2013 is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de verordening nr. 604/2013 toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of een vreemdeling een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van deze vreemdeling naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit dient te worden onderzocht in het licht van zijn relaas en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op verweerder, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten zouden zijn verhinderd om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de verordening nr. 604/2013 het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de verordening nr. 604/2013 bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de verordening 604/2013 tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese regelgeving door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Enkel indien “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de verordening 604/2013 bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de verordening 604/2013 en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de verordening 604/2013 in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Een dergelijk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid van de verordening 604/2013 houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Zodoende dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en vreemdeling die in het raam van de verordening 604/2013 wordt teruggestuurd, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan een dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verenigbaarheid van de overdracht van verzoeker aan Tsjechië met artikel 3 van het EVRM is nagegaan, doch heeft geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In casu voert verzoeker aan dat de groep van asielzoekers in Tsjechië een kwetsbare groep zou uitmaken die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad benadrukt dat er hiervoor sprake dient te zijn van ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker als asielzoeker die wordt overgedragen aan Tsjechië behoort tot de bedoelde groep die wordt blootgesteld aan een dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Verzoeker betoogt dat asielzoekers worden gedetineerd in Tsjechië, dat dit gebeurt op nagenoeg automatische wijze, dat de detentieperiode lang is en dat de detentieomstandigheden onmenselijk en onterend zijn. Hij stelt ook de opvangcondities, de toegang tot de asielprocedure en de mogelijkheid om passende bijstand te genieten in vraag. Verzoeker citeert daarbij uit een aantal documenten die bij het verzoekschrift worden gevoegd.

Stuk 4 betreft een internetartikel van 14 september 2015 waarbij de directeur van de Tsjechische “*Organization for Aid to Refugees*” (hierna: OAR) stelt dat vluchtelingen als criminelen worden behandeld in Tsjechische detentiecentra. In dit artikel wordt gewag gemaakt van vluchtelingen, de meesten Syriërs, die worden gearresteerd door de Tsjechische politie tijdens hun doorreis naar

Duitsland. Er wordt beschreven hoe zij worden gearresteerd, waar zij worden vastgehouden en wat de omstandigheden en de behandelingen zijn die hen vervolgens te beurt vallen.

De Raad stelt vast dat dit stuk specifiek handelt over de massale toestroom en situatie van migranten en asielzoekers die in de loop van de zomer van 2015 door Tsjechië reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. De miskenning van bepaalde rechten waarvan hierin gewag wordt gemaakt, wordt ook enkel betrokken op de detentie van deze specifieke groep van migranten en asielzoekers. Verzoeker, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied heeft betreden en die in het kader van de verordening 604/2013 zal worden overgedragen aan Tsjechië, behoort op zich niet tot deze groep. Tsjechië heeft ook uitdrukkelijk verklaard verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Dit door verzoeker thans voor het eerst voorgelegd stuk toont nog niet aan dat de Tsjechische autoriteiten ook asielzoekers die op grond van de verordening 604/2013 worden overgedragen systematisch zouden opsluiten, of dat er concrete gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker bij overdracht aan dit land in detentie zal worden geplaatst.

Stuk 5 betreft een internetartikel van 11 augustus 2016 waarin wordt gesteld dat in 2015 er zich 1525 asielzoekers in Tsjechië bevonden. Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat de meerderheid van de asielzoekers wordt vastgehouden bij aankomst, doch dit kan in het artikel niet worden gelezen. Er kan enkel worden gelezen: *“La plupart de ceux qui sont arrivés l’an dernier ont terminé dans des centres de rétention pour ensuite poursuivre leur route vers l’Allemagne.”* Verder wordt gesteld dat het Tsjechische asielbeleid restrictief is, zonder verdere uiteenzetting. Hierbij merkt de Raad op dat vele lidstaten na de zomer van 2015 een meer restrictief asielbeleid hebben toegepast en dat dit enkele gegevens op zich niet aantoont dat er sprake is van een systematische praktijk van schendingen van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van personen die behoren tot de kwetsbare groep van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Tsjechië. Ten slotte leest de Raad ook dat *“Ces structures, critiquées l’an passé pour leurs conditions d’accueil, sont actuellement à moitié vides (...)”*

Stuk 6 betreft een internetartikel van 26 januari 2016 waarin de Tsjechische president aangeeft dat het enkele gegeven dat iemand afkomstig is uit een land waar een militair conflict heerst niet voldoende is om politiek asiel te verkrijgen. De asielzoeker dient een gegronde vrees voor politieke vervolging aan te tonen. De president verwijst daarvoor naar het VN-Vluchtelingenverdrag. In het artikel wordt opgemerkt dat zulke interpretatie het aantal personen dat in aanmerking kan komen voor asiel aanzienlijk beperkt. De Raad merkt vooreerst op dat uit het VN-Vluchtelingenverdrag volgt dat een persoon die in aanmerking wil komen voor asiel, indien zijn vrees voor vervolging is gegrond op een (vermeende) politieke overtuiging, dient aan te tonen dat deze vrees gegrond is. In die zin kan de vermelde verklaring niet als restrictief worden beschouwd. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker, naast deze loutere verklaring van de Tsjechische president, niet aantoont dat er in de praktijk een zodanige restrictieve toepassing wordt gemaakt van het VN-Vluchtelingenverdrag dat deze toepassing ermee strijdt. Evenmin kan uit die loutere verklaring van de president worden afgeleid dat hij een zodanig invloed uitoefent op asielbeslissingen dat er niet langer sprake is van een neutrale behandeling. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat Tsjechië is gebonden door het non-refoulementbeginsel, de asielaanvragen onderwerpt aan een individueel onderzoek en desgevallend naast de vluchtelingenstatus ook de subsidiaire beschermingsstatus verleent. Daarnaast beschikt Tsjechië over onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen, hetgeen verzoeker niet betwist en waarvan hij evenmin aantoont dat deze niet naar behoren zouden werken.

Stuk 7 betreft een internetartikel van 13 oktober 2015 waaruit blijkt dat gevangenisbeheerders zullen worden ingezet in de opvangcentra. Uit het artikel blijkt dat deze gevangenisbeheerders worden ingezet om de levensomstandigheden te verbeteren. Verzoeker zet nergens concreet uiteen hoe het inzetten van gevangenisbeheerders in opvangcentra aanleiding geeft tot een reëel risico op onmenselijke behandeling. Het gegeven dat volgens de directeur van het OAR het raadzamer zou zijn om psychologen en dokters te sturen, doet hieraan geen afbreuk. Verder blijkt uit het artikel niet welke centra worden bedoeld en rest de vraag, gezien de datum van dit artikel, en het gegeven dat uit stuk 5 blijkt dat de detentiecentra heden nagenoeg leeg zijn, wat de actuele waarde is van dit artikel.

Stuk 8 betreft een internetartikel van 16 juni 2015 waarin gewag wordt gemaakt van een toename van asielzoekers in Tsjechië. Daarin geven Tsjechische regeringsleiders aan verschillende stappen te hebben ondernomen om te reageren op verschillende scenario's zoals een massale toestroom van migranten en de vasthouding van grote aantallen migranten. Er wordt vermeld dat in de eerste vijf maanden van 2015 zo'n 2500 migranten werden vastgehouden.

De Raad stelt vast dat ook dit stuk specifiek handelt over de massale toestroom en situatie van migranten die in de loop van de zomer van 2015 door Tsjechië reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. In het artikel wordt gewag gemaakt van de voornemens van regeringsleiders maar verzoeker zet niet uiteen hoe het gegeven dat regeringsleiders zich willen voorbereiden op een scenario van massale toestroom, aanleiding geeft tot een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat men voornemens is een groot aantal migranten vast te houden vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Ook hier rijst de vraag, gezien de datum van dit artikel, en het gegeven dat uit stuk 5 blijkt dat de detentiecentra heden nagenoeg leeg zijn, wat de actuele waarde is van dit artikel. Ten slotte toont verzoeker met dit stuk niet aan dat hij, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied heeft betreden en die in het kader van de verordening 604/2013 zal worden overgedragen aan Tsjechië, automatisch zal worden vastgehouden.

Stuk 9 betreft een internetartikel van 12 april 2013 waarin wordt vermeld dat er weinig asielzoekers zijn. De Raad stelt dat deze vermelding alleen al wijst op de gedateerdheid van dit stuk uit 2013 nu uit de andere stukken die verzoeker voorlegt blijkt dat het aantal asielzoekers is gestegen in 2015 en vervolgens weer is gedaald. Verder wordt in het artikel door de directeur van het OAP geponeerd dat de situatie van de meeste asielzoekers in Tsjechië onaanvaardbaar is omdat zij jaren moeten wachten op de uitkomst van hun asielaanvragen waarbij de asielbeslissingen vaak worden vernietigd door de rechtbanken zodat de hele procedure opnieuw begint. In zoverre dit artikel nog als actueel kan worden beschouwd, stelt de Raad vast dat het enkele gegeven dat men gedurende een bepaalde termijn moet wachten op de behandeling van de asielaanvraag nog niet aantoont dat verzoeker bij overdracht naar Tsjechië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden strijdig met artikel 3 van het EVRM omwille van structurele gebreken in de asielprocedure. Daarenboven blijkt uit het artikel dat de beroepsinstanties in Tsjechië naar behoren en op onafhankelijke wijze werken en wel degelijk kunnen worden gevat.

Stuk 10 betreft een internetartikel van de krant The Guardian van 2 september 2015 waarin wordt vermeld dat Tsjechië niet langer Syrische vluchtelingen, op weg naar Duitsland, zal vasthouden. Verzoeker vestigt de aandacht op een paragraaf waarin wordt verteld dat de Tsjechische overheden hebben geworsteld met het grote aantal aangekomen asielzoekers en dat ze werden bekritiseerd omwille van het gegeven dat zij identiteitsnummers hebben geschreven op de armen van honderden asielzoekers die werden geïntercepteerd en van de trein gehaald. De Raad dient erop te wijzen dat dit artikel wederom handelt over de massale toestroom en situatie van migranten en asielzoekers die in de loop van de zomer 2015 door Tsjechië reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. Verzoeker toont hiermee niet aan dat er heden nog steeds zulke praktijk wordt gehanteerd. Ook hier kan de actualiteit van dit artikel dat reeds meer dan een jaar oud is, niet worden bevestigd.

Stuk 11 betreft een internetartikel van 3 augustus 2016 waarin gewag wordt gemaakt van de situatie van 60 christelijke Chinezen die in Tsjechië asiel hebben gevraagd. In het artikel wordt vermeld dat in beginsel er binnen de negentig dagen een beslissing moet worden genomen inzake de asielaanvraag. Deze beslissingstermijn kan worden verlengd naar zes maanden. Verzoeker leidt hieruit af dat een detentie evenzeer zes maanden lang kan duren. Deze stelling kan echter niet in het artikel worden gelezen noch eruit worden afgeleid. Met dit stuk toont verzoeker niet aan dat hij, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied heeft betreden en die in het kader van de verordening 604/2013 zal worden overgedragen aan Tsjechië, automatisch zal worden vastgehouden. Verzoeker leidt uit dit artikel ook af dat de Tsjechische overheid asielzoekers probeert af te schrikken. In de mate dat Tsjechië een meer restrictief asielbeleid voert, verwijst de Raad naar wat reeds werd gesteld bij de bespreking van de stukken 5 en 6.

Verzoeker leest in het artikel verder dat de vluchtelingenstatus aan de Chinese onderdanen geweigerd zou kunnen worden omdat de Tsjechische overheden bang zijn dat dit zou gelden als een officiële verklaring dat China de mensenrechten zou schenden. Hij leidt daaruit af dat de behandeling van asielzoekers niet altijd neutraal en evenredig is. De Raad leest in het artikel enkel dat de Tsjechische overheden de laatste jaren ten aanzien van China een meer zakengerichte benadering hanteren dan een mensenrechtenbenadering, met groeiende Chinese investeringen in Tsjechië tot gevolg. Het is tegen deze achtergrond, vermeldt de auteur van het artikel, dat de Tsjechische overheid zich nu in een gevoelige positie bevindt. Indien de Chinese asielzoekers bescherming krijgen dan kan dit worden gezien als een officiële verklaring dat China de mensenrechten schendt. Hierbij moet worden opgemerkt

dat in het artikel de uitkomst van de ingediende asielaanvragen niet wordt vermeld. Er wordt enkel gewezen op de delicate positie waarin de Tsjechische overheid zich bevindt maar dit volstaat niet om te besluiten, zoals verzoeker doet, dat de behandeling van asielzoekers niet neutraal en evenredig is. Verder kan worden gewezen op het feit dat uit de bestreden beslissing en de stukken die verzoeker voegt, blijkt dat de beroepsinstanties in Tsjechië naar behoren en op onafhankelijke wijze werken.

Stuk 12 betreft een internetartikel van 24 oktober 2015 waarin de VN-Commissaris voor de Mensenrechten Tsjechië oproept de vasthouding van migranten en vluchtelingen te beëindigen omdat dit land asielzoekers routinematig onderwerpt aan een vasthouding van 40 dagen en meer. De VN-Commissaris wijst tevens op voorvallen waarin asielzoekers naakt worden gefouilleerd door de overheid om beslag te leggen op het daggeld dat zij moeten betalen voor hun verblijf in de detentiecentra. De detentieomstandigheden worden beschreven als erger dan in de gevangenis. Verzoeker benadrukt ook nog de verklaring van de Tsjechische president waarin deze reageert op de beschuldigingen en stelt dat hij reeds lang waarschuwt voor de bedreiging van islamfundamentalisme, dat hij bij zijn positie blijft en niet zal veranderen onder druk van het buitenland. Verzoeker meent dat wanneer automatisch een amalgaam wordt gemaakt tussen asielzoekers en islamfundamentalisme, men zich ernstige vragen kan stellen betreffende de redenen voor detentie, de opvangomstandigheden en de behandeling van asielaanvragen.

De Raad stelt vast dat ook dit stuk specifiek handelt over de massale toestroom en situatie van migranten die in de loop van de zomer van 2015 door Tsjechië reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. De vraag rijst in hoeverre dit artikel, dat meer dan een jaar oud is, nog als actueel kan worden beschouwd, gezien het gegeven dat uit stuk 5 blijkt dat de detentiecentra heden nagenoeg leeg zijn en uit stuk 10 blijkt dat Syrische asielzoekers niet langer worden vastgehouden. Verzoeker toont met dit stuk ook niet aan dat hij, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied heeft betreden en die in het kader van de verordening 604/2013 zal worden overgedragen aan Tsjechië, automatisch zal worden vastgehouden. Daarenboven blijkt uit het stuk dat alle personen die hun vasthouding aanvechten zijn vrijgelaten. Hoewel ook blijkt dat het niet voor iedereen mogelijk was om spoedig zijn vasthouding aan te vechten bij gebrek aan informatie over kosteloze juridische bijstand, blijkt wederom dat de beroepsinstanties in Tsjechië naar behoren en op onafhankelijke wijze werken, ook wat betreft beslissingen inzake detentie. In zoverre er geen informatie zou zijn over kosteloze juridische bijstand, kan verzoeker via zijn raadsman inlichtingen inwinnen over de toegang tot kosteloze juridische bijstand alvorens hij wordt overgedragen aan Tsjechië. In zoverre verzoeker meent dat er een amalgaam is omtrent asielzoekers en islamfundamentalisme, wijst de Raad er op dat de loutere verklaring van de president niet afdoende aantoont dat hij een risico loopt te worden verdacht van islamfundamentalisme en om die reden zal worden vastgehouden.

Stuk 13 betreft een verslag van september 2016 van het Global Detention Project waarin wordt aangegeven dat de VN-Commissaris voor de Mensenrechten zich kritisch uitliet over de wijze waarop de Tsjechische regering met migranten en vluchtelingen omgaat. Er blijkt niet dat de uitlatingen van de VN-Commissaris voor de Mensenrechten betrekking hebben op vreemdelingen aan wie de Tsjechische autoriteiten een visum hebben toegekend en die worden overgedragen in het raam van de verordening 604/2013. Er dient tevens te worden aangegeven dat deze kritiek dateert van 2015, en dus betrekking heeft op een periode waarin de Tsjechische autoriteiten werden geconfronteerd met een massale toestroom aan vreemdelingen, en er kan niet worden vastgesteld dat de aangevoerde problemen heden nog bestaan. De Raad wijst er in dit verband op dat in dit verslag kan worden gelezen dat de materiële opvangcondities in het detentiecentrum waarvan sprake in 2014, dus voor de grote toestroom aan vluchtelingen, in het algemeen volstonden en dat dit centrum voldoende personeel had. De aangevoerde problemen hangen derhalve schijnbaar samen met het feit dat de Tsjechische autoriteiten plotseling werden geconfronteerd met een grote groep vreemdelingen die illegaal de grenzen overschreden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze situatie zich heden nog voordoet. In dit verslag wordt tevens geduid dat er bewaakte onthaalcentra zijn, waaronder een op de luchthaven. Aangezien verzoeker via de luchthaven in Tsjechië zal aankomen kan worden aangenomen dat, indien al wordt besloten tot de vasthouding van verzoeker, hij daar in het bewaakte onthaalcentrum terecht komt. Er wordt in het verslag niet geduid dat de opvangomstandigheden in dit centrum niet voldoen aan de normen en er wordt bovendien duidelijk gesteld dat indien niet binnen de vier weken een standpunt is ingenomen omtrent de asielaanvraag de aanvrager wordt vrijgesteld. In dit verslag wordt ook gesteld dat een vrijheidsberoving slechts mogelijk is in specifieke, in de wet bepaalde, gevallen en dat een effectief beroep kan worden ingesteld bij een rechtcollege.

Stuk 14 betreft een internetartikel van 6 november 2015 waarin wordt vermeld dat ambassadeurs van Europese landen, samen met journalisten, een rondleiding kregen in het detentiecentrum waarvan werd gesteld (zie ook stuk 13) dat de levensomstandigheden er onaanvaardbaar waren. Uit dit artikel kan niet worden afgeleid dat enige onregelmatigheid werd vastgesteld in dit centrum of dat de Tsjechische overheid haar verplichtingen niet nakomt.

Stuk 15 betreft een verslag dat werd gepubliceerd door het Hungarian Helsinki Committee in 2017 waarin wordt uiteengezet dat een vreemdeling die op de luchthaven van Praag arriveert ook in de transitzone het recht heeft om een asielaanvraag in te dienen en dat hij zal worden ondergebracht in het onthaalcentrum op de luchthaven tijdens de behandeling van zijn aanvraag. Er wordt aangegeven dat er gevallen werden gerapporteerd waarbij vreemdelingen in de transitzone niet de kans kregen een asielaanvraag in te dienen. De Raad kan niet inzien welke relevantie dit verslag heeft aangezien verzoeker in België reeds een asielaanvraag indiende en reeds op het grondgebied van de Schengenstaten is, zodat de problematiek van vreemdelingen die zich in de transitzone op de luchthaven van Praag bevinden in casu niet speelt.

Stuk 16 betreft een artikel uit de New York Times van 22 oktober 2015. Dit artikel heeft wederom betrekking op de grote toestroom aan vreemdelingen die in 2015 via Tsjechië wensten door te reizen naar andere Europese landen. Er kan uit dit artikel niets worden afgeleid omtrent de wijze waarop asielzoekers die heden met toepassing van de bepalingen van de verordening 604/2013 aan Tsjechië worden overgedragen, worden behandeld.

Stuk 17 betreft een internetartikel van 10 februari 2016 met als titel '*Czech Republic: the refugee crisis and systematic human rights violations*'. Ook dit artikel heeft betrekking op de grote toestroom aan vreemdelingen die in 2015 via Tsjechië wensten door te reizen naar andere Europese landen en bevat geen informatie waaruit kan worden afgeleid dat er heden sprake zou zijn van een incorrecte behandeling van asielzoekers die in het raam van de verordening 604/2013 via de luchthaven van Praag worden overgebracht.

Stuk 18 betreft een artikel met de titel '*Panorama-Czech NGO's call for better approach to migrants*' van 8 oktober 2015. In dit artikel wordt nogmaals gewezen op de leefomstandigheden in één specifiek detentiecentrum. Hierbij moet worden geduimd dat het de situatie in 2015 betreft en dat in een ander artikel dat verzoeker aanbracht werd aangegeven dat de Tsjechische autoriteiten Europese ambassadeurs en journalisten toelieten tot dit centrum teneinde vast te stellen dat er geen ernstige problemen meer waren. Zoals reeds gesteld, is er ook geen reden om aan te nemen dat verzoeker in het betreffende detentiecentrum zal worden ondergebracht. In dit artikel wordt, zonder veel verdere duiding, gesteld dat de kwaliteit van asielbeslissingen laag is, doch hieruit kan de Raad niet afleiden dat asielzoekers in Tsjechië niet correct worden behandeld. Asielzoekers die menen dat de beslissing die inzake hun aanvraag is genomen niet correct is of niet voldoet, hebben ook de mogelijkheid om een beroepsprocedure in te stellen. Het gegeven dat vreemdelingen in Tsjechië veelal als een bedreiging worden gezien en dat een meerderheid van de bevolking in dat land geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen geeft geen aanleiding tot de conclusie dat de Tsjechische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen.

Stuk 19 betreft een internetartikel van 22 oktober 2015. Dit artikel verwijst duidelijk naar de crisisperiode in 2015 toen Tsjechië werd geconfronteerd met een toevloed van vreemdelingen die via dat land andere Europese lidstaten wensten te bereiken. Het geeft de actuele situatie niet weer. Het artikel bevat verder kritiek op uitlatingen die de Tsjechische president zou hebben gedaan, doch er blijkt niet dat de verklaringen die deze president bij een slager zou hebben afgelegd enige invloed hebben op de werking van de asielinstanties of de rechtscolleges in Tsjechië.

Stuk 20 betreft een artikel van 22 oktober 2015 waarin wordt gesteld dat de VN-Commissaris voor de Mensenrechten er sterke kritiek op had dat de Tsjechische autoriteiten overgingen tot het opsluiten van migranten en vluchtelingen die sedert augustus 2015 in Tsjechië aankwamen en waarin wordt gewezen op het feit dat hij nadruk legde op de miskennis van de rechten van kinderen. Wederom betreft het een artikel dat betrekking heeft op een specifieke toestand waarvan niet blijkt dat hij heden nog bestaat en er moet ook worden gesteld dat verzoeker een meerderjarige man is die niet wordt vergezeld door kinderen, zodat niet kan worden aangenomen dat dit artikel nuttig is ter staving van verzoekers beweringen.

Stuk 21 betreft een internetartikel van 22 oktober 2015 waarin wordt verwezen naar de grieven van de VN-Commissaris voor de Mensenrechten en waarin wordt toegelicht dat de Tsjechische autoriteiten aangaven dat de vrijheidsberovingen gebeuren volgens de wet en dat permanent wordt gestreefd naar een verbetering van de opvangcondities in de centra waar migranten en asielzoekers worden ondergebracht. Uit dit artikel kan niet worden gededuceerd dat de Tsjechische autoriteiten niet de wil hebben om hun internationale verdragsrechtelijke verplichtingen na te komen of dat de rechten van asielzoekers heden met de voeten worden getreden. Verder wordt nog gesteld dat in Tsjechië werd gestemd tegen asielzoekersquota en dat de Tsjechische president aangaf van oordeel te zijn dat asielzoekers terrorisme en besmettelijke ziekten kunnen meebrengen en dat hij was bevreesd dat zij de sharia zouden willen invoeren, maar dat de Tsjechische regering dergelijke taal niet in de mond neemt. Er wordt gesteld dat deze regering wel aanvaardt dat vreemdelingen soms tot negentig dagen worden opgesloten. Er wordt echter niet aangetoond dat deze opsluiting onwettig zou zijn of zou indruisen tegen verdragsrechtelijke normen. Er wordt tevens nogmaals uiteengezet dat een beroepsprocedure tegen een vrijheidsberoving mogelijk is. De kritiek van de VN-Commissaris voor de Mensenrechten dat personen die worden opgesloten hun mobiele telefoon niet mogen bijhouden, wat ook in België het geval is, laat op zich niet toe te concluderen dat zij niet bij machte zouden zijn om een beroepsprocedure in te stellen.

Stuk 22 betreft een artikel van 8 februari 2016 met als titel '*Czech Premier Slams President as Anti-Refugee Violence Flares*'. Dit artikel leert de Raad dat de Tsjechische eerste minister de Tsjechische president ervan heeft beschuldigd het land te destabiliseren door zijn uitlatingen omtrent migranten en maakt melding van protesten en een aanslag tegen een onthaalcentrum voor vluchtelingen. Het feit dat een deel van de Tsjechische bevolking, samen met de president, gekant is tegen de komst en de opvang van asielzoekers impliceert evenwel niet dat de Tsjechische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden.

Stuk 23 is een bericht van 3 juni 2015 dat verscheen op de website van de VN-Commissaris voor de Mensenrechten waarin wordt gemeld dat de Tsjechische regering zal procederen tegen het plan van de Europese Unie om de lidstaten quota op te leggen voor wat betreft de opvang van vluchtelingen. Dit document laat de Raad geenszins toe te oordelen dat de Tsjechische autoriteiten niet correct optreden ten aanzien van asielzoekers die, zoals verzoeker, in het raam van de verordening 604/2013 aan Tsjechië worden overgedragen.

Samengevat dient te worden gesteld dat uit de verschillende door verzoeker aangebrachte stukken kan worden afgeleid dat de Tsjechische autoriteiten gedurende een periode in 2015 werden geconfronteerd met een grote toestroom aan migranten en asielzoekers en dat er kritische kanttekeningen kunnen worden gemaakt bij de wijze waarop de Tsjechische autoriteiten met deze situatie omgingen. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de Tsjechische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen of dat asielzoekers die heden in het raam van de verordening 604/2013 aan hen worden overgedragen niet correct worden behandeld. De vaststelling dat de Tsjechische president en een deel van de Tsjechische bevolking hevig gekant zijn tegen de komst van vluchtelingen en dat men geen quota wenst te aanvaarden, geeft evenmin aanleiding tot de vaststelling dat er ernstige tekortkomingen zijn voor wat betreft de behandeling van asielaanvragen of de opvang van asielzoekers. Uit het gegeven dat er een mogelijkheid bestaat dat vreemdelingen, onder in de wet bepaalde voorwaarden, worden opgesloten en dat het aantal vreemdelingen die effectief worden erkend als vluchteling niet hoog is in Tsjechië, kan – mede rekening houdende met het feit dat er ook onafhankelijke rechtbanken zijn – evenmin worden afgeleid dat er structurele tekortkomingen in dat land zijn die van die aard zijn dat er een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden aangenomen. Het gegeven dat in het verleden werd vastgesteld dat er nog verbeteringen dienen te worden aangebracht aan het systeem van de juridische bijstand aan asielzoekers is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen concluderen dat asielzoekers in Tsjechië een reëel risico lopen om onmenselijk of vernederend te worden behandeld.

Ook in hun geheel gelezen maakt verzoeker met de voorgelegde stukken – die geen zicht geven op problemen die actueel nog zouden bestaan – niet aannemelijk dat verweerder op onzorgvuldige wijze heeft besloten dat er "*geen enkele aanleiding [is] om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.*"

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er wel ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker die in het raam van de verordening 604/2013 naar Tsjechië zal worden teruggestuurd, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk, zowel voor wat betreft detentie als de asielprocedure.

Vervolgens dient te worden nagegaan of verzoeker met zijn betoog het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een alleenstaande volwassen man is die tijdens zijn gehoor op 20 oktober 2016 stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij gaf niet aan te zijn opgesloten of te zijn verhinderd om asiel te vragen. Hij verklaarde enkel dat hij op de luchthaven van Praag slecht werd behandeld. Hij lichtte hierbij toe dat hij een dispuut had met de politie waarna hij werd gefouilleerd en zijn handen op zijn rug werden gehouden. Verweerder heeft in dit verband op correcte gronden gemotiveerd *“dat betrokkene de omstandigheden van deze feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de feiten staven”*. De Raad merkt op dat verzoeker ook bij zijn verzoekschrift geen stukken voegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij een aanvaring had met de politiediensten op de luchthaven te Praag en dat het ongeloofwaardig is dat hij de aandacht van de politiediensten zou hebben getrokken gelet op het feit dat hij reisde met valse documenten. Indien hij werkelijk een probleem zou hebben gehad op de luchthaven te Praag en de politiediensten dienden over te gaan tot het in bedwang houden en fouilleren van verzoeker, dan kan worden aangenomen dat zijn documenten aan een nauwkeurig onderzoek zouden zijn onderworpen en aan het licht zou zijn gekomen dat hij reisde met valse documenten. Verzoeker kon evenwel zijn reis zonder meer verderzetten. Daarnaast moet worden benadrukt dat verweerder er tevens terecht op heeft gewezen dat *“het loutere feit dat betrokkene gefouilleerd werd en vastgebonden door de Tsjechische politie niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenvermelde feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, merken we op dat binnen een bepaalde context het gebruik van dwang gerechtvaardigd kan zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Tsjechische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Tsjechische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”* Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker besloot asiel te vragen in België omdat vrienden hem dit hadden aangeraden en hij had vernomen dat België het beste land was voor Palestijnen om bescherming te kunnen krijgen. Het komt verzoeker evenwel niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker geen andere redenen aanhaalde die volgens hem een verzet tegen overdracht naar Tsjechië rechtvaardigen.

Al deze elementen, die tevens worden aangehaald in de bestreden beslissing, worden niet betwist door verzoeker.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten en internetartikelen, noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

Verzoeker verwijt verweerder geen toepassing te hebben gemaakt van het arrest van Tarakhel van het EHRM en geen individuele waarborgen te hebben gevraagd. Hoewel hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming behoeft, toont verzoeker op geen enkele wijze in concreto aan dat hij zodanig specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden

opgevangen in Tsjechië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland, par. 36). Zijn betoog dienaangaande faalt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur, blijkt niet.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Verzoeker maakt met zijn betoog evenmin een schending van de bepalingen van de richtlijn 2003/9/EG, van de richtlijn 2004/83/EG, van de richtlijn 2013/32/EU en van de richtlijn 2013/33/EU aannemelijk en toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. In het verlengde hiervan blijkt evenmin een miskenning van de artikelen 1, 6 en 18 van het Handvest.

Ter terechtzitting geeft verzoeker ook niet aan dat hij sinds zijn overdracht aan Tsjechië op 13 maart 2017 in dit land geen toegang verkreeg tot de asielprocedure of dat hij werd gedetineerd. Evenmin maakt hij gewag van onmenselijke of vernederende behandelingen of van enig noemenswaardig probleem in dit land.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Verzoeker heeft de Raad kunnen vatten en kan derhalve ook niet voorhouden dat hij niet beschikte over een effectief rechtsmiddel.

Verzoekers beschouwingen laten de Raad verder niet toe vast te stellen dat verweerder het in artikel 4 van de verordening 604/2013 vervatte recht op informatie zou hebben miskend. Ook een schending van artikel 17 van de verordening 604/2013 – waarin de Raad bovendien geen enkele verplichting kan lezen – wordt niet aangetoond.

De verwijzing naar een arrest van de Raad doet aan het voorgaande geen afbreuk. Arresten van de Raad hebben namelijk geen precedentswaarde.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17.1 van de verordening 604/2013, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1. Principes

Overwegende dat artikel 17 van de Dublin verordening laat gelezen dat :

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht..”

Dat het Europees Hof van Justitie [C-245/11] laat gelden dat :

41 Gelet op het humanitaire doel ervan, bakent artikel 15, lid 2, van verordening nr. 343/2003 op basis van een criterium van afhankelijkheid wegens met name een ernstige ziekte of handicap, een kring van familieleden van de asielzoeker af die noodzakelijkerwijze ruimer is dan de kring van familieleden als bedoeld in artikel 2, sub i, van deze verordening.

42 Wanneer in het land van herkomst familiebanden bestonden, moet worden nagegaan of de asielzoeker of de persoon die met de asielzoeker familiebanden heeft daadwerkelijk hulp nodig heeft en, in voorkomend geval, of diegene die de hulp moet verlenen, daartoe in staat is.

43 In deze omstandigheden is artikel 15, lid 2, van verordening nr. 343/2003 van toepassing wanneer voldaan is aan de erin vermelde humanitaire gronden door een afhankelijke persoon in de zin van deze bepaling, die geen gezinslid is in de zin van artikel 2, sub i, van deze verordening maar wel familiebanden heeft met de asielzoeker, die in staat is hem daadwerkelijk de nodige hulp te verlenen overeenkomstig artikel 11, lid 4, van verordening nr. 1560/2003.

44 In de derde plaats dient te worden benadrukt dat wanneer zich een situatie van afhankelijkheid voordoet, die kan vallen onder artikel 15, lid 2, van verordening nr. 343/2003 zoals uitgelegd in de punten 33 tot en met 43 van het onderhavige arrest, waarin de betrokkenen zich bevinden op het grondgebied van een andere dan de volgens de criteria van hoofdstuk III van deze verordening verantwoordelijke lidstaat, deze lidstaat „normaliter” ervoor moet zorgen dat deze personen samen kunnen blijven, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

[...]

48 Hieraan moet worden toegevoegd dat de bevoegde nationale autoriteiten verplicht zijn zich ervan te vergewissen dat de toepassing van verordening nr. 343/2003 gebeurt op een manier die de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus verzekert en de doelstelling van een snelle behandeling van asielverzoeken niet in gevaar brengt.

Overwegende dat artikel 8 E.V.R.M. laat gelden dat :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." ;

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, men in de eerste plaats nagaat of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing;

Dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, volgens recente rechtspraak van het EHRM men dient rekening te houden met feiten of documenten ten aanzien van het privé en familiaal leven tot op het moment van de EFFECTIEVE verwijdering [EHRM, Maslov tegen Oostenrijk, 23.06.2008, n° 1638/03, § 93] te plaatsen;

Dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip privéleven definieert; Dat beide begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie;

Dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM; Dat het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven [EHRM 16 december 1992, Niemiets/Duitsland, § 29] ; Dat het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven [EHRM 27 november 2003, Worva/Polen, §§95-96];

Dat verwerende partij diende te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven; Dat dit afhangt of van de weigering van een voortgezet verblijf, dan wel van het feit of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht;

Dat in de eerste hypothese, de inbreuk wordt onderzocht in het licht van de tweede paragraaf van artikel 8 terwijl in het tweede geval, het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM;

Dat in dit tweede geval, zoals in onderhavig geval, – indien u van mening bent dat er geen sprake is van het actueel bestaan van een machtiging van verblijf – er volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen [EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38];

Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance”-toets;

Dat als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM [EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37];

Dat men dient rekening te houden enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niet heeft te maken met de loutere goede wil of met praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet [RvSt. 22 december 2010, n° 210.029];

Dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben ;

Overwegende dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet laat gelden dat :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat :

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;”

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Dat [d]e keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; DAT Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is ;

2. Toepassing in onderhavig geval

a) Nieuwe elementen – artikel 8 EVRM

Overwegende dat betrokkene sinds zijn Dublin interview zijn situatie is geëvolueerd;

Dat hij verloofd is met Mevrouw [L.A.] van Syrische nationaliteit; (stuk 3b)

Dat deze laatste uit het echt aan het scheiden is een gedeeld hoederecht heeft op haar kinderen met haar ex-echtgenoot welke de vluchtelingenstatus heeft in België;

Mevrouw [L.A.] kan verzoeker niet vervoegen in Tsjechië gezien haar echtscheiding en de verdeling van het hoederecht. (stuk 3c)

Dat verwerende partij hiervan op de hoogte zou zijn geweest indien zij verzoeker had gehoord voor de verwijderingsbeslissing;

Dat in ondergeschikte orde, rekening dient te worden gehouden met het feit dat dit nieuwe elementen zijn die dateren van na het verhoor van verzoeker;

Dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en artikel 39/82 toelaten om in UDN rekening te houden met nieuwe elementen;

b) Artikel 74/13 –

De bestreden beslissing bevat twee maatregelen een weigering van verblijf maar ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker werd gehoord op 20.10.2016. Hij werd daarna nog opgeroepen op 25/11/2016, 27/12/2016, 3/1/2017, 18/01/2017 en 25/1/2017.

De bestreden beslissing werd drie maanden nadat hij gehoord werd genomen. Zijn situatie is sindsdien drastisch veranderd.

Op geen één van de volgende oproepen, werd hem de gelegenheid gegeven om zijn situatie toe te lichten. Hij moest blijven in de wachtzaal en kreeg telkens een nieuwe oproepingsdatum.

Dat verwerende partij, alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen, betrokkene moet horen ten aanzien van artikel 74/13.

Dat dit in casu niet werd gedaan.

Dat er een schending dient te worden vastgesteld van artikel 74/13, zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel houdende het recht tot horen.

Dat er bijgevolg een schending moet worden vastgesteld van de ingeroepen bepalingen en beginsels;

c) Derde onderdeel

Overwegende dat, ten eerste, verzoekende partij het bestaan van haar familiaal en privéleven moet bewijzen;

Dat, in casu, er sprake is van familiaal leven;

Dat blijkt uit de stukken van het verzoekschrift dat verzoeker een familie vormt met Mevrouw [A.] en de kinderen van deze laatste; (stuk 3)

Dat deze nieuwe stukken zijn;

Dat, Uw Raad rekening dient te houden met dit nieuw stuk, volgens het EHRM, het bestaan van het familiaal leven moet worden beoordeeld tot op het moment van de effectieve verwijdering;

Dat deze familiale banden deel uitmaken van het familiaal leven van verzoekende partij in de zin van artikel 8 E.V.R.M.;

Overwegende dat men, ten tweede, moet nagaan of de Belgische Staat de positieve verplichting had het familiaal en privéleven van verzoekende partij te handhaven of te ontwikkelen door de asielaanvraag van verzoekende partij in België alwaar zijn familie verblijft te behandelen;

Dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in het familiaal leven van verzoekende partij dat niet noodzakelijk is in de Belgische democratische samenleving;

Dat men, ten dien opzichte, een fair-balance toets had moeten voeren tussen het belang van verzoekende partij, zijn familiaal en privéleven in België voortzetten gedurende de behandeling van de asielaanvraag en, het belang van verwerende partij, namelijk immigratie controleren en reguleren;

Dat men vooreerst moet benadrukken dat, prima facie, bij het lezen van de bestreden beslissing, kan worden vastgesteld dat verwerende partij deze toets zelf niet heeft gedaan;

Dat nergens uit bestreden beslissing of het administratief dossier dat blijkt deze fair-balance toets werd bewerkstelligd;

Dat niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat in het kader van de verwijderingsbeslissing een fairbalance toets werd uitgevoerd tussen de belangen van verzoekende en deze van de Belgische Staat;

Dat het belang van verzoekende partij, zijn familiaal leven ontwikkelen en handhaven in België nergens blijkt nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er geen sprake is van familiaal leven – quod non;

Dat er bijgevolg een basische schending dient te worden vastgesteld van artikel 8 E.V.R.M.;

Dat, volledigheidshalve, als men voormelde fair-balance toets had uitgevoerd, deze in het voordeel van verzoekende partij zou zijn :

- Dat verzoeker een familiaal leven heeft met Mevrouw [L.] en de kinderen van deze laatste,
- Dat, de onthaalomstandigheden in Tsjechië onterend en onmenselijk zijn (algemeen gekend feit, zie hierboven eerste middel),

- Dat de asielprocedure in Tsjechië niet conform artikel 13 EVRM is,

- Dat verzoeker er ook een groot risico loopt om er te worden gedetineerd in onterende en onmenselijke omstandigheden;

Dat de inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij niet beantwoord aan een daadwerkelijke maatschappelijke behoefte en dus niet noodzakelijke is in de democratische samenleving waardoor er een schending dient te worden vastgesteld van artikel 8 E.V.R.M.;

Dat de inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij, terwijl hij geen risico uitmaakt voor de openbare orde, noch een economische last voor de Belgische Staat is, noch een risico voor de gezondheidszorg uitmaakt, een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 17 van de Dublinverordening nu deze inmenging disproportioneel blijkt;”.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, dient allereerst te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad dient ook te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verzoeker zet in zijn tweede middel uiteen dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat hij een relatie heeft met een in België verblijvende Syrische vrouw. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker toen hij, op 20 oktober 2016, werd gehoord aangaf dat hij geen partner of familieleden in België had en dat hij verweerder later nooit contacteerde om zijn verklaringen te wijzigen. In deze omstandigheden kan hij niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder zijn relatie met L.A. in aanmerking had dienen te nemen.

Daarenboven moet worden gesteld dat geenszins vaststaat dat de relatie die verzoeker met L.A. stelt te hebben dusdanig hecht is dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoeker en L.A. elkaar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ternauwernood drie maanden kenden. Verzoeker legt een stuk voor waarin L.A., een gehuwde vrouw, verklaart "*a relationship*" te hebben met verzoeker, alsmede een aantal foto's waarop hij samen met L.A. staat afgebeeld. Hij brengt tevens stukken aan waaruit blijkt dat deze vrouw een echtscheidingsprocedure heeft opgestart en dat L.A. informeerde naar de mogelijkheid om hem een bezoek te brengen in het gesloten centrum waar hij verblijft. Deze documenten vormen op zich niet het bewijs dat verzoeker en L.A. een beschermenswaardige relatie, laat staan een gezinsleven hebben. Het eveneens bij het verzoekschrift gevoegde stuk waarin wordt aangegeven dat L.A. van plan is met haar twee kinderen naar een appartement te verhuizen, doch waarin geen melding wordt gemaakt van verzoeker, laat ook niet toe te concluderen dat zij een gezin vormen of een relatie hebben die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker en L.A. zijn geen familie en wonen niet samen, zodat verzoekers verwijzing naar "*een familiaal leven*" niet kan worden aangenomen.

Verzoeker voegt verder ook nog een "*Marriage contract*". Dit document is evenwel volledig in het Arabisch ingevuld. Er wordt een vrije vertaling gevoegd waaruit moet blijken dat het een religieus huwelijk tussen verzoeker en L.A. betreft, aangegaan op 10 januari 2017. De Raad merkt evenwel op dat het geen voor eensluidend verklaarde vertaling betreft, zodat dit stuk overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen. Zelfs indien alsnog zou moeten worden aangenomen dat verzoeker en L.A. een soort engagement ten aanzien van elkaar hebben willen aangaan, dan nog blijkt hieruit niet dat sprake is van enig bestaand gezinsleven dat door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Uit een attest inzake de gezinssamenstelling van 11 januari 2017 kan de Raad slechts opmaken dat L.A. op die datum nog een gezin vormde met haar echtgenoot.

Aangezien niet blijkt dat er enig gezinsleven bestond dat door de bestreden beslissing wordt geraakt en niet kan worden aangenomen dat relaties die geen zekere duurzaamheid hebben onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in of een gebrek aan eerbiediging van zijn door deze verdragsbepaling beschermde rechten. Het feit dat een asielzoeker, tijdens de korte periode waarbinnen wordt vastgesteld welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, een in België een vrouw leerde kennen laat ook niet toe te concluderen dat er op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij vaststelt dat het land dat verzoeker een visum toekende verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Aangezien niet blijkt dat verweerder enig relevant gegeven uit het oog heeft verloren op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen – een gezins- of familieleven is niet aangetoond, verzoeker stelde in goede gezondheid te zijn en hij is geen kind – kan ook geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar artikel 17.1 van de verordening 604/2013 kan het volstaan te verwijzen naar voorgaande vaststellingen en tevens nogmaals te duiden dat deze bepaling verweerder geen verplichting oplegt, maar hem slechts een mogelijkheid biedt om af te wijken van de in voormelde verordening bepaalde regels.

Verweerder heeft verzoeker gehoord en heeft rekening gehouden met de relevante gegevens die hem door verzoeker werden meegedeeld. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht blijkt geenszins.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS